

SANGU
MANDANNA

SOCIETATEA
ULTRASECRETĂ A
VRĂJITOARELOR
NEOBISNUITE

Traducere din limba engleză de
ALINA IACOB

NEMIRA

CAPITOLUL UNU

Societatea Ultrasecretă a Vrăjitoarelor se întâlnea în cea de-a treia joi din fiecare a treia lună, dar cam aici se oprea lista lucrurilor invariabile. Nu se întâlneau niciodată de două ori în același loc; ultima întâlnire, spre exemplu, se petrecuse în sufrageria Belindei Nkala și se lăsase cu brișe proaspăt scoase din cuptor; iar cea de dinainte avusese loc în glorioasa grădină scăldată în soare a Agatheii Jones. *Această* întâlnire, dintr-o după-amiază rece și umedă de octombrie, se întâmpla să aibă loc pe un mic ponton abandonat din Insulele Hebride.

Un ponton. Pe Insulele Hebride. În *octombrie*.

Desigur, ele nu se numeau de fapt Societatea Ultrasecretă a Vrăjitoarelor. Nu aveau niciun nume, motiv pentru care Mika Moon luase problema în propriile mâini. Se mai oprise la câteva alternative, printre care Liga Vrăjitoarelor Extraordinare și Societatea Ultrasecretă a Vrăjitoarelor Vrăjitoarești. Ultima variantă îi plăcea chiar foarte, foarte tare.

Toate aceste numere ridicole erau în mare parte menite să o scoată din sărite pe Primrose, conducătoarea străveche și foarte potrivită a grupului – poziție pe care cel mai probabil Primrose și-o arogase singură undeva în ultima sută de ani. (Poate că aceasta era o oarecare exagerare din partea Mikăi, dar nimeni nu știa cât de bătrână era, de fapt, Primrose. Nu se vorbea despre asta.)

Acum, îndesată cât de adânc putea în haina ei, Mika se legăna nerăbdătoare de pe un călcâi pe celălalt în timp ce alte douăzeci de vrăjitoare se alăturau întâlnirii de pe ponton. Iată, presupuse Mika, încă un lucru aproape invariabil: numărul lor. Mika era printre nou-venitele

în chestia-asta-care-în-mod-clar-nu-e-o-societate, iar *ea* era deja membră de aproape zece ani. Ceea ce înseamnă că trecuse foarte mult timp de la ultima nou-venită. Asta nu pentru că în toată Marea Britanie nu ar fi existat mai mult de douăzeci și una de vrăjitoare; ele erau o raritate, desigur, dar Mika știa că mai erau și altele. Primrose, care își luase asupra ei sarcina de a găsi și invita noi vrăjitoare în această non-societate, menționase că fusese de câteva ori refuzată de-a lungul anilor.

Mikăi îi venea greu să creadă că cineva putuse rezista eforturilor persuasive ale lui Primrose (pe care unii mai intransigenți le-ar putea numi acte stilate de agresiune), dar era totuși reconfortant să știe că acest mic grup de pe ponton, ud până la piele, nu era ultimul rămas.

Nu că ar conta prea mult cifrele. Aceste întâlniri erau singurul moment când le era permis să își vorbească. Primrose Beatrice Everly nu ar fi îndrăznit vreodată să spună cuiva cum să își trăiască viața (susținea ea), însă opinia ei era una fermă: motivul existenței Regulilor este acela de a le păzi, așa că Regulile trebuie urmate. Prea multă magie necontrolată într-un singur loc, spunea ea, ar atrage atenția. Așa că, spre binele tuturor, erau nevoite să trăiască separat. Nu erau permise niciun fel de legături, nicio vizită, niciun mesaj, niciun email – pe scurt, nimic care ar putea face legătura dintre o vrăjitoare și alta.

(Regulile, se înțelege, nu i se aplicau și lui Primrose. Mika presupunea că era doar unul dintre multele privilegii de care aveai parte dacă erai cea mai în vârstă, cea mai puternică și cea mai autoritară persoană din grup.)

Prin urmare, orice manifestare de comuniune și contingență dintre membrii acestui grup trebuia înghesuită în câteva ore scurte odată la trei luni, ceea ce, pe bună dreptate, făcea ca sentimentul de comunitate să fie mai degrabă nebulos.

În timp ce ploaia picura fără încetare din cerul rece, turbure și cenușiu, Primrose își drese glasul.

— Cum suntem azi, dragele mele?

— Ude, nu se putu abține să nu sublinieze Mika.

— Mulțumesc, scumpo, s-a notat, răspunse Primrose imperturbabilă.

— Ne prefacem că suntem un club de lectură, Primrose, răspunse Mika exasperată. Nu trebuie să ne ascundem în mijlocul pustietății! Nu putem să ne vedem la o afurisită de cafea într-un loc cu calorifere?

— Eu una sunt de părere că siguranța primează în fața confortului, spuse Primrose.

Apoi lovi direct sub centură.

— Dar având în vedere modul complet neobișnuit în care tu, draga mea, îți petreci timpul, nu sunt câtuși de puțin surprinsă că nu ești de acord.

Mika oftă. Intrase singură în capcană.

La cei treizeci și unu de ani ai săi, era o vrăjitoare mai degrabă tânără într-un grup în care media de vârstă era ceva mai mare. Nu avea ea chiar un tabel cu vârstele tuturor vrăjitoarelor, dar era destul de sigură că ea, Hilda Kim și Sophie Clarke erau singurele sub patruzeci de ani. Așa că ar fi trebuit, poate, să fie mult mai intimidată de Primrose decât era de fapt. Dar adevărul era că o cunoștea mult mai bine decât majoritatea vrăjitoarelor de aici, iar relația lor fusese tensionată de când se știa pe lume.

Problema era, de fapt, că vrăjitoarele sunt întotdeauna orfane. Dacă e să ne luăm după Primrose, acest lucru fusese cauzat de o vrajă scăpată de sub control într-o eră de mult apusă. Mika era destul de sigură că această poveste era doar un produs al imaginației lui Primrose, însă nici ea nu avea o explicație mai bună, iar situația era clară: toate vrăjitoarele deveneau orfane la scurt timp după naștere. Nu conta unde în lume se năștea, iar cauza morții părinților putea fi oricare, de la o îmbolnăvire aparent inofensivă până la accidente în viața de zi cu zi. Dar se petrecea inevitabil. Unele vrăjitoare erau apoi crescute de bunici sau alte rude și, în timp, descopereau prezența magiei. Per total, presupunând că nu erau de-a dreptul nesăbuite cu vrăjile lor, majoritatea ajungeau să ducă niște vieți relativ normale.

Dar unele vrăjitoare, precum Mika, erau la rândul lor fiice de vrăjitoare. Iar unele dintre acele vrăjitoare, precum Mika, erau de asemenea *nepoate* de vrăjitoare. Era, desigur, neobișnuit; majoritatea vrăjitoarelor, conștiente de amenințarea care le paște, alegeau să nu aibă copii. Dar, câteodată, se întâmpla.

Și astfel, atunci când Mika Moon, copilul orfan al unui copil orfan al unui copil orfan, ajunsese în grija unei asistente maternale suprasolicitate din India, Primrose o găsisese, o adusese în Anglia și o depozitase într-o casă absolut cum se cuvine și confortabilă, în grija unor dădace absolut cum se cuvine și confortabile.

Mika, desigur, nu își amintea nimic din toate acestea. Dar își amintea că își petrecuse copilăria în grija unor dădace și tutori de toate genurile, etniile și temperamentele, iar fiecare dintre aceștia rămăsese alături de ea numai până la prima întrezărire a magiei (căreia nu îi lua mult să își facă apariția), după care fusese înlocuit. Astfel că Mika își amintea o copilărie cu mâncare din abundență, un pat calduț și cărți după placul inimii, dar săracă în dragoste și afecțiune.

Și-o amintea și pe Primrose, care își făcea apariția din când în când – de obicei pentru a angaja câte o nouă îngrijitoare sau pentru a-i aminti de Reguli. Astfel că Mika nu era prea sigură ce să creadă despre Primrose. O apăruse de rele și pentru asta îi era, desigur, recunoscătoare, dar în același timp îi purta pică acestei figuri autoritare prezente numai din când în când în viața ei. Odată ajunsă la vârsta adultă, dădacele și tutorii dispăruseră, iar Mika refuzase oferta lui Primrose de a rămâne în casă. După mutare, în urmă cu treisprezece ani, pe Primrose o mai văzuse doar în cea de-a treia joi din fiecare a treia lună.

Deși Mika trăia cu sentimentul că nu făcuse niciodată ceva pe placul lui Primrose, în egală măsură nici nu făcuse vreun lucru care să îi *displacă* în mod deosebit. Cel puțin nu până în ultimul an, când Mika începuse să încarce filmulețe pe rețelele de socializare.

Filmulețe *vrăjitoarești*.

De unde și actualul conflict.

Deocamdată, Primrose părea să fi depășit momentul.

— Se confruntă cineva cu vreo problemă? întrebuse ea la adunare.

— Îmi e greu să nu-i spun logodnicului meu despre puterile pe care le am, deschise vorba Hilda Kim. Simt că ascund prea mult din cine sunt, și nu îmi place deloc.

— Ai mereu opțiunea să *nu* te căsătorești, răspunse Primrose, care considera că era de datoria tuturor să se sacrifice pentru binele comun.

Și până când tu, draga mea, stai și te gândești puțin la asta, continuă ea – timp în care Hilda deschisese gura și o închisese imediat la loc, ca și cum ar fi reevaluat lucrul pe care voia să îl spună –, are cineva de aici vreo problemă *reală*? Vreun vecin indiscret care pune prea multe întrebări? Vreo izbucnire incontrollabilă de magie?

Urmă un foșnet general de umeri ridicăți și capete scuturate. Primrose își mută privirea sfredelitoare de la o vrăjitoare la alta, insistând poate puțin prea mult asupra Mikăi. Păru mai degrabă dezamăgită atunci când nimeni nu vorbi, de parcă sperase că va avea șansa să admonesteze pe cineva pentru lipsa ei de precauție.

— Atunci, continuă Primrose, în timp ce îi apăru în mâini o carte de vrăji, are cineva vreo nouă vrajă de împărțit?

Se auziră câteva: o vrajă pentru un somn mai odihnitor, o poțiune ce colora temporar blana pisicilor în roz (doar blana pisicilor, doar roz), o vrajă pentru găsirea obiectelor pierdute, o vrajă pentru dispariția imediată a cearcănelor de sub ochi (Primrose, care își aduna colecția de vrăji cu sânguința cu care un dragon adună comori de aur, păru neverosimil de înfuriată că nu o reușise singură pe aceasta din urmă).

Odată încheiată etapa cărții de vrăji, Primrose își drese glasul.

— Și, ultima activitate de pe lista de azi, are cineva vreo veste de împărțit?

— E OK să spui că e timpul pentru bârfe, Primrose, spuse Mika pe un ton zglobiu.

— Vrăjitoarele nu *bârfesc*, pufni Primrose.

Lucru cu desăvârșire fals, căci tocmai începură să bârfească:

— Fostul meu soț mi-a spus săptămâna trecută că vrea să ne împăcăm, spuse Belinda Nkala, care era trecută de patruzeci de ani și nu avea niciodată timp pentru prostiile și nimicurile altora. Atunci când l-am refuzat, m-a informat că, aparent, fără el sunt un nimeni. Apoi a plecat, adăugă ea calmă. Dar mă tem că în următoarele câteva săptămâni o să sufere de o mâncărime inexplicabilă în zona inghinală.

Câteva vrăjitoare râseră, dar buzele lui Primrose rămaseră într-o imperturbabilă linie dreaptă.

— Dar *tu*, Mika, te-ai ocupat în ultima vreme cu astfel de farse meschine?

— La naiba, Primrose, ce treabă are asta cu mine?

— Nu e o întrebare absurdă, scumpa mea. Știm doar cât îți place să îți asumi riscuri.

— Îți repet pentru a mia oară, spuse Mika, de-a dreptul scoasă din sărite. Postez filmulețe online în care *mă prefac* că sunt vrăjitoare. E doar teatru.

Primrose ridică din sprâncene. Mika răspunse prin același gest.

— Sunt sute de oameni care fac același lucru, să știi. Estetica vrăjitoarelor e super la modă!

— *Witchcore*,¹ spuse Hilda, încuviințând cu un aer de înțelepciune. Nu la fel de populară ca *fairycore*² sau *cottagecore*,³ dar pe acolo.

Toate vrăjitoarele se holbară la ea.

— Nu știam că zânele sunt adevărate! strigă Agatha Jones, care era aproape la fel de bătrână ca Primrose și avea tendința să creadă că trebuie să țipi la toți tinerii, altfel nu vor înțelege importanța declarațiilor tale. Oare ce mai urmează?

— Vezi, Primrose? spuse Mika, ignorând această întrerupere. Oamenii se prefac că sunt vrăjitori tot timpul. Nu mă expun pe mine, pe tine, sau pe oricare dintre voi vreunui pericol. Nimeni din cei care îmi urmăresc filmulețele nu crede că sunt *pe bune* vrăjitoare.

Spre ghinionul Mikăi însă, fix în același moment, la peste opt sute de kilometri depărtare, într-o casă mare dintr-un colț rural liniștit și bătut de vânturi din Norfolk, s-a întâmplat ca un bătrânel uscățiv, înfășurat într-o magnifică eșarfă în culorile curcubeului și cu niște papuci pufoși enormi, să spună exact contrariul.

— În niciun caz!

---

¹ Estetică de vrăjitoare. Pentru creatorii de conținut online, o schemă vizuală inspirată din simbolurile, mistica și folclorul vrăjitoarelor. (N. trad.)

² Estetică de zâne. (N. trad.)

³ Estetică rurală. (N. trad.)

Această replică veni din partea lui Jamie, bibliotecarul încruntat, care nu era de fapt bătrânelul uscățiv cu eșarfă și papuci. Acela era Ian. Iar cea de-a treia persoană din bibliotecă era Lucie, îngrijitoarea casei – o femeie rotofeie cu obraji plini, trecută de cincizeci de ani, care ofta de parcă știa exact unde va duce acea discuție în contradictoriu. (Chiar știa, și avea perfectă dreptate.)

Ian își netezi capetele eșarfei și răspunse, cu o voce gravă care în cei peste optzeci de ani fermecase audiențele a multe teatre mici.

— Nu fi atât de dificil, dragul meu. Nu te prinde.

Criticile sale îl lăsau rece pe Jamie.

— Doar nu te gândești serios să aduci *asta* – și flutură un deget spre fața licărind luminos de pe ecranul telefonului lui Ian – în casa noastră?

— De ce nu? întrebă Ian.

— În primul rând, e clar că nu e o vrăjitoare adevărată, spuse Jamie cu iritare.

Dar asta nu era ceva neobișnuit. Majoritatea lucrurilor spuse de Jamie erau pronunțate cu iritare.

— Ce fel de vrăjitoare și-ar flutura magia pe o platformă cu milioane de urmăritori?

Dacă ar fi fost de față, Mika ar fi fost peste măsură de satisfăcută să audă acest lucru. Dar se pare că dubla cacealma pe care o pusese la cale nu îl păcălise și pe Ian.

— E o vrăjitoare adevărată, insistă acesta.

— Cum Dumnezeu poți să-ți dai seama?

— Am capacități de observație extraordinare. Uită-te măcar la o parte din clip.

Ian își bălângăni telefonul de parcă ar fi scuturat o acadea în fața unui copil.

— Un minut. E tot ce-ți cer.

Privirea lui Jamie rămase ferm pe poziție, însă își încrucișă brațele la piept și se aplecă deasupra biroului pentru a privi peste umărul lui Ian. Voios, Ian apăsă cu degetul pe ecran și filmulețul începu să ruleze.

Femeia părea să aibă în jur de treizeci de ani și era drăguță, așa cum sunt toate persoanele cu ochi luminoși și zâmbete vesele. Jamie își miji

privirea, încercând să vadă ce îi atrăsese atenția lui Ian. Nimic la această femeie nu părea ieșit din comun. Părul ei lung era de un șaten închis, iar șuvițe ondulate îi atingeau umerii dezgoliți. Ochii căprui, mari ca de iepuroaică și încadrați de gene dese și negre, clipeau voioși pe fața-i sclipitoare ce părea să fi fost pudrată cu ceva strălucitor, putem presupune că pentru a da înfățișării ei un aer mai nepământesc. În mod evident nu era albă, însă etnia ei era greu de determinat: pielea îi era de un maroniu-piersiciu-auriu-*cumva* – dar poate că de vină era sclipiciul. Numele din colțul de sus al filmulețului, @MikaMoon, nu oferea nici el mai multe detalii.

„Secretul“, spunea ea cu un zâmbet șugubăț, „este să recoltăm lumina lunii la exact două minute după miezul nopții.“ Accentul îi era englezesc, însă Jamie nu-l putea localiza în vreo regiune anume. În mână avea un bol cu un lichid argintiu. „Luați doar o linguriță din lumina lunii recoltată“, continuă ea, amestecând substanța argintie cu o linguriță de sticlă transparentă care scotea un sunet plăcut atunci când se ciocnea de marginile bolului, „și adăugați-o în ceaun“.

Pe măsură ce golea lingurița cu așa-zisa lumină a lunii în cazan, mici scânteii începură să apară, licărind în aer precum niște licurici și apoi stingându-se încet. „Și gata!“, spuse ea cu un aer triumfător. „Poțiunea perfectă pentru o inimă frântă.“

Ian apăsă butonul de pauză. Jamie îl privi confuz.

— Ar fi trebuit să fiu impresionat de efectele speciale pe care le-a adăugat ceaunului? Sau de prostiile cu inima frântă?

Ian pufni.

— Ceaunul? Nu, nu mă interesează ceaunul. *Ea* mă interesează. Nu vezi? Efectiv *strălucește* de magie.

În acel moment, Lucie vorbi pentru prima oară.

— Iarăși îți folosești vocea de scenă, dragule, spuse ea grijulie, mângâind mâna lui Ian. Știi că nu are efect asupra lui Jamie. Dar, adăugă ea, acum pentru Jamie, cred că ar trebui să ascultăm ce are de spus Ian. Știi că are nas pentru genul ăsta de lucruri. Dacă spune că e vrăjitoare, probabil că așa este.

— Vezi? spuse Ian, părând deosebit de mândru de sine. Ar fi perfectă!

— Ian, răspuse Jamie, încă neîncredător. Chiar *dacă* e vrăjitoare, fața ei e pe tot internetul! Riscurile...

Dându-și ochii peste cap până când aproape că făcură o rotație completă, Ian spuse:

— Are paisprezece mii de abonați. *Eu* sunt mai faimos de-atât și nu pare să te deranjeze că sunt aici. Desigur, adăugă el înainte ca Jamie să îi poată aduce la cunoștință contrariul, dacă până la urmă ni se va alătura, îi vom spune clar că nici Casa Nicăieri și nici fetele nu pot apărea în filmări.

— Și ce te face să crezi că acest spiriduș al pădurilor o să *vrea* măcar să se implice?

— Nu știm până nu întrebăm.

Lucie se ridică, evident sătulă.

— Să supunem la vot, e singura cale, spuse ea.

— Atunci va fi nevoie și de soțul meu, nu-i așa? zise Ian ridicând din umeri.

— Ken trebuie să le fi pus deja pe fete la culcare, spuse Lucie. Îl chem acum.

— Eu am votul de departajare, le reaminti Jamie.

— Care îți va fi de folos doar în caz de egalitate, dragule, spuse Ian.

Lucie ieși, iar ușa se trânti în urma ei. Strângând din dinți, Jamie începu să cotrobăie în susul și în josul rafturilor vechi de lemn, înapoiind cărțile la locurile convenite. Biblioteca din Casa Nicăieri fusese construită ca extensie la casa principală în urmă cu aproximativ cincizeci de ani și era frumoasă – cu ferestre înalte, o scară în spirală ce ducea la etajul al doilea, ticsită de cărți, manuscrise și globuri pământeste. Pe o latură, ferestrele dădeau spre marea ce se întrezărea în josul dunelor, iar de cealaltă parte se puteau vedea copacii, leagănele și lavanda din curtea din față.

Pentru Jamie era de departe locul preferat din lume, dar în acel moment nu se putea bucura de el. Era prea ocupat să își imagineze cum toate secretele familiei ies la iveală iar viețile lor capătă o turnură nefastă.

Atunci când se întoarse în partea din față a bibliotecii, Ian era exact acolo unde îl lăsase, urmărind din nou filmarea.

— Aș vrea să vezi ce văd și eu, spuse Ian puțin nostalgic. E atât de multă magie în jurul ei, parcă e în flăcări. Ca și fetele.

Jamie îl iubea din tot sufletul pe Ian, dar, Dumnezeuule, câteodată părea că omul se răticise afară dintr-o carte de poezie și nimeni nu avusesse bunăvoința să îl îndrume înapoi.

— Din moment ce nu mi se pare că vreuna din fete ar fi în flăcări, Ian, răspunse el întrucâtva acid, asta nu mă ajută foarte mult. Și, așa cum am spus, nici nu contează dacă chiar *este* vrăjitoare. E prea riscant să implicăm pe cineva nou.

Ian își puse mâna peste cea a lui Jamie și o strânse cu putere.

— Alte idei nu avem, James. Și nu mai avem mult timp.

— Edward va...

— Nu e vorba numai de Edward, i-o tăie Ian. Da, el e cea mai mare problemă a noastră acum, dar mă gândesc și la ce va fi mai târziu. După. E vorba și de restul vieții fetelor aici. Lillian, oricât de mult țin la ea, chiar a făcut-o lată. Asta e viața pe care o vrem pentru copilele astea scumpe și frumoase? Nu pot merge la școală. Nu părăsesc Casa Nicăieri aproape niciodată. Nu se au decât una pe cealaltă.

— Și pe noi.

— Și pe noi.

Pentru moment, scânteia atotprezentă din ochii lui Ian dispăru. Făcu un gest spre fotografia de pe biroul lui Jamie, sprijinită de un maldăr de cărți.

— Uită-te la noi. Chiar și cu cele mai bune intenții, nu le putem oferi fetelor tot ce le trebuie. Am optzeci și doi de ani. Știi cum e să ascunzi ceea ce ești. Știi cum e să trăiești la marginea societății. Poate că fetele vor trebui să țină mereu secretă o parte din ele, dar îmi doresc să poată ieși în lume și să *trăiască*. Au nevoie de cineva care știe prin ce trec, care știe cum e să arăți așa, să te simți așa, și care să le poată arăta cum să navigheze apele astea în siguranță și cu curaj.

— Știi ce spui, răspunse Jamie posac. *Știu*, Ian. Dar asta poate să aștepte până *după* Edward. Și să ne bazăm pe ajutorul acestei ipotețice vrăjitoare e pur și simplu un pariu. Pe care nu sunt sigur că-l vom câștiga.

— Dacă n-ai altă idee, atunci e o șansă pe care *nu* ne permitem s-o ratăm.

Până când Lucie se întoarse împreună cu Ken, votul nu mai era necesar. Singurul lucru care mai rămăsese de hotărât era cum să o convingă pe Mika Moon să vină la Casa Nicăieri. (Propunerea lui Ian fusese să-i trimită un mesaj care să înceapă cu CĂUTĂM VRĂJITOARE. Simțea că asta i-ar ajuta să pornească cu dreptul. Ceilalți erau de altă părere.)

Depart de toate acestea, în Scoția, Mika continua să tremure în ploaie pe un ponton părăsit, nesuspectând nicidecum torpila ce se îndrepta către ea.